

دوشنبه 1 اردیبهشت 1399-26 شعبان 1441-20 آوریل 2020

درگذشت "ملك الشعراء بهار" ادیب و سیاستمدار (1330 ش)

درگذشت "ملك الشعراء بهار" ادیب و سیاستمدار (1330 ش). استاد محمدتقی بهار پسر ملك الشعراء محمد كاظم صوري در سال 1266 ش در مشهد به دنیا آمد. از هفت سالگی به سرودن شعر روی آورد و از مظفرالدین شاه در 18 سالگی لقب ملك الشعراء پی گرفت. وی از محضر ادیب نیشابوری استفاده برد و علی‌رغم منع پدر از سرودن شعر، به دلیل علاقه و استعداد ذاتی، به این هنر گرایید. محمدتقی بهار پس از مرگ پدرش دنبال تکمیل تحصیلات علمی را به منظور تقویت بنیه‌اش و به مرور سرآمد همه شاعران معاصر ایران گردید، تا جایی که به عنوان آخرین استاد شعر کلاسیک فارسی شناخته شد و آوازه جهانی پیدا کرد. بهار بعدها به خدمت دولت درآمد و پس از مدتی اشتغال در مناصب دولتی، در سلك آزادی خواهان و مشروطه‌طلبان جای گرفت. بهار فعالیت‌های سیاسی خود را از آغاز نهضت مشروطه آغاز کرد و در این راه متحمل رنج زندان و تبعید و آوارگی گردید. در همه این احوال از آن روزها و شب‌ها که ملك الشعراء بهار، عمر خود را در زدوخوردهای سیاسی و روزنامه‌نگاری و حبس و تبعید و خدمت در مجلس شورای ملی می‌گذراند تا آن ساعت‌ها که با لحن دلچسب و سخنان دل‌انگیز و اشارات دلنشین خود در کلاس درس اشتغال داشت، حتی در ایام بیماری و آخرین روزهای زندگی، ذهن خلاقش از آفرینش معانی و موضوعات جدید باز نایستاد و مجموعه‌های شعری پدید آورد. از لحاظ ادبی نیز اهمیت شعر بهار بیشتر از آن جهت است که او زبان فصیح پیشینیان را به بهترین و دل‌انگیزترین صورت در سخن خود به کار برده است. بهار با اطلاع و آفری که از زبان فارسی و ادبیات قبل از اسلام داشت، به خلق ترکیبات جدید و وارد کردن بسیاری از لغات متروک لهجه‌های کهن در آثار خود توفیق یافت. تصحیح و حاشیه تاریخ سیستان و مجمل‌التواریخ و تألیف سبک‌شناسی نثر فارسی و دیوان اشعار و چند نوشتار سیاسی از جمله آثار اوست. استاد محمدتقی بهار سرانجام در اول اردیبهشت 1330 ش در 64

سالگی به مرض سل درگذشت. اعزام روحانیون به سربازي پس از ماجرای حمله به مدرسه فیضیه (1342 ش)، عکس‌العمل شدید مراجع تهاجم و حشیانه مزدوران بعث رژیم پهلوی به مدرسه فیضیه در دوم فروردین 1342، عکس‌العمل‌های گسترده از طرف عظام، طلاب و فضلاء حوزه و مردم مسلمان را به دنبال آورد. با گسترش تظاهرات و حمایت‌های گسترده از طرف اقشار مختلف مردم و علما و مراجع داخل و خارج کشور، رژیم درمانده، دست به یک سلسله حرکت‌های ایذایی زده و جنگ روانی حساب شده‌ای را از طریق رسانه‌های گروهی آغاز کرد. یکی از این حرکت‌ها، طرح مسأله اعزام طلاب به سربازخانه‌ها بود که در تاریخ اول اردیبهشت 1342 به صورت وحشیانه‌ای انجام گرفت. مأموران حکومتی در کوچه و خیابان به دستگیری طلاب جوان پرداخته و ضمن نادیده انگاشتن معافیت تحصیلی آنان، این افراد را به پادگان‌ها اعزام می‌کردند. در واکنش به این عمل، حضرت امام خمینی (ره) به طلاب فرمودند: "شما هر کجا باشید، سربازان امام زمان هستید. رسالت سنگینی که بر عهده دارید روشن ساختن و آگاه کردن سربازان و درجه‌داران است. خود را از نظر روحی و جسمی قوی سازید." اعزام روحانیان به سربازي نه تنها باعث هضم آنان در سربازخانه‌ها نشد، بلکه آنها در آن وضعیت نیز به مبارزات روشنگرانه خود ادامه دادند و این‌گونه شد که در پادگان‌ها و در میانه بدنه ارتش هم نهضت اسلامی و امام خمینی (ره) یارانی پیدا کرد که در تداوم و

پیروزی انقلاب، مثمر ثمر بود. حضرت فقیه بزرگوار، آیت‌الله عظیمی رازی (ره) مدینه‌العلماء، غایب علی‌ای تبریزی (1376 ش) در بیت علم و تقوا در تبریز زاده شد. او آیت‌الله حاج میرزا علی غروی علیاری تبریزی در سال 1280 ش (1319 ق) در بیت علم و تقوا در تبریز زاده شد. او که از نوادگان عالم بزرگ و فقیه جلیل، آیت‌الله حاج ملاعلی علیاری بود، پس از پشت سر گذاشتن دروس مقدماتی، راهی نجف اشرف گردید و سالیان بسیار در محضر حضرات آیات: سید ابوالحسن اصفهانی، ضیاء الدین عراقی، میرزای نایینی، سید ابوتراب خوانساری و سیدعلی آقا قاضی، زانوی ادب زد. وی در این دوران، مبانی علمی خود را در اخلاق، فقه، اصول، کلام، رجال، عرفان، حکمت و فلسفه استوار ساخت و در جوانی به دریافت اجازات متعدد روایی و اجتهادی از علمای بزرگ نجف نائل آمد. معظم له در 31 سالگی به درخواست جد عالی قدرش، آیت‌الله محمد حسن علیاری به تبریز بازگشت و به مدت 65 سال به تحقیق، تدریس، تالیف و پرورش شاگردان اشتغال ورزید. از آن فقیه سترگ نوشتارهای فراوانی به جای مانده که تقریرات درس خارج فقه حضرات آیات: عراقی، نایینی، سید ابوالحسن اصفهانی و نیز شرح عروة الوثقی در 15 جلد از آن جمله است. آیت‌الله علیاری سرانجام در چنین روزی برابر با 13 ذی‌حجه 1417 ق در 96 سالگی در تبریز بدرود حیات گفت و پس از تشییع با شکوه، در حرم حضرت معصومه (س) به خاک سپرده شد.

او به گداشته شیخ احسان مصلح‌الدین، سعیدی شیرازی "مصلح‌الدین سعیدی شیرازی" در میان خاندانی از عالمان دین در شیراز ولادت یافت. وی در اوان جوانی برای تحصیل علوم ادبی و دینی راهی نظامیه بغداد شد و سپس به عراق و شام و حجاز سفر کرد. سعیدی

مدگ "نید بن عبدالملک بن مهان" خلیفه rlm&ی ستمکا، اموی (105 ق.) یزید بن عبدالملک بن مروان پس از عمر بن عبدالعزیز در سال 101 هجری به خلافت رسید. یزید بن عبدالملک شخصی عیاش و باده گسار بود و به امور کشور اسلامی توجهی نداشت. چون از بستگان حجاج ثقفی بود، از این خاندان خونخوار، بر سر کارها گمارد. وی در اواخر عمر می rlm&خواست ثابت کند که عیش و نوش بدون نیش و تلخی وجود دارد. ولی باگذشت چند روز، معشوقه rlm&اش مُرد و آن زندگی مستانه تبدیل به سوگ گشت و خلیفه، چند روزی بعد از او زنده نماند.

تهاجم وهابیان حجاز به شهر مقدس کربلا (1802م) با قدرت یافتن وهابیون در حجاز، مناقشات و زد و خوردهایی بین آنان و دیگر مسلمانان به ویژه شیعیان روی می rlm&داد که یکی از این موارد، تجاوز وهابیون به شهرهای مقدس نجف و کربلا در بیستم آوریل سال 1802م است. با توجه به این که دو شهر نجف و کربلا از شهرهای مورد احترام و از زیارتگاه rlm&های مهم شیعه است، این امر باعث شد که حملات وهابیت بیشتر و شدیدتر در مورد این دو نقطه متمرکز شود. انگیزه اصلی این تجاوزکاران از کشتار و قتل و غارت شیعیان، اعتقادات تند مذهبی آنان بود که با تعصب شدیدی آمیخته است. وهابیان به تهمت مشرک بودن مردم کربلا به این شهر حمله کرده و پس از تخریب گنبد و بارگاه و ضریح مقدس امام حسین(ع) خزانه حرم را غارت نمودند. در جریان این تهاجم وحشیانه، بیش از دو هزار نفر از شیعیان کربلا به شهادت رسیدند. هم rlm&چنین، وهابیان با غارت اموال و تخریب قسمت rlm&هایی از شهر، آن را به ویرانه rlm&ای تبدیل کردند. این واقعه خشم مسلمانان را برانگیخت و نفرت از اعمال وهابیت را در دل آنان بیشتر کرد. وهابیان پس از روی کار آمدن دولت سعودی نیز به اعمال ضد شیعی خود ادامه داده و در حرکتی ضددینی، بارگاه ملکوتی ائمه بقیع و خاندان پیامبر را تخریب کردند.

ژاک دو موله، رهبر شوالیه های هیکل بود که به جرم بدعت گذاری در دستگاه تفتیش عقاید و به دستور مستقیم پاپ کلمنت پنجم سوزانده شد. ژاک در دهه پنجم قرن 12 میلادی به دنیا آمد و از 20 آوریل سال 1292 رهبری شوالیه های هیکل را بر عهده داشت و تا زمان مرگ (مارس 1314) عهده دار این منصب بود. سربازان مسکین و یاور مسیح و هیکل سلیمان یا به اختصار شوالیه های هیکل گروهی نظامی- مذهبی بودند که وظیفه آنها ابتدا شرکت در جنگ های صلیبی بود، سپس آنها وظیفه خود را محافظت از زائران در سرزمین فلسطین دانستند. در اواسط قرن هفتم به شیراز بازگشت و منظومه حکمی بوستان را در سال 655 ق و گلستان را در مواعظ و حکم به نثر مُسجّع و آمیخته با قطعات اشعار دل rlm&انگیز در سال 656 ق، نگاشت. وی از آن پس، قسمت عمده عمر خود را در زادگاه خود گذراند تا این که در سال 691 ق در 85 سالگی درگذشت و در خانقاه خود به خاک سپرده شد. در سخن سعدی، غزل عاشقانه آخرین حد لطافت و زیبایی را درک کرده و لطیف rlm&ترین معانی در ساده rlm&ترین، فصیح rlm&ترین و کامل rlm&ترین الفاظ آمده است. سعدی در حکمت و موعظه و ایراد جگم و امثال از هر شاعر پارسی گوی موفق rlm&تر است و نثر مزین و آراسته و شیرین و جذاب او در گلستان، بهترین نمونه نثرهای فصیح فارسی می rlm&باشد. در جمهوری اسلامی ایران، اول اردیبهشت به عنوان روز سعدی نامگذاری شده است که همه ساله در مراسم rlm&های ویژه، گرامی داشته می rlm&شود.